

ДОБРО МИ Е... БРОЙ 2. (22)

* АНТИ ВЕЙП КОНЦЕРТ * ПАТРОНЕН ПРАЗНИК НА 32. СУИЧЕ „СВ. КЛ.
ОХРИДСКИ“ * УЧИЛИШНО РАДИО „МЕЖДУЧАСИЕ“ * НАГРАДЕНИ УЧИТЕЛИ:
ГОСПОЖА ИВАНКА НИКОЛОВА; ГОСПОЖА РАДИНА РОМАНОВА; ГОСПОЖА
ЛЮБИНА ИВАНОВА * УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

Особен е месец ноември за **32. СУИЧЕ „Св. Климент Охридски“**. Неговото начало отбелязва *Денят на народните будители*, а в самия му край – на **25. 11.** е и патронният празник на училището ни.

Успешно се проведе концертът-послание срещу вейпинга и пушенето. Публиката се зарадва на изпълненията на добре познатите момичета от *Форте дивас*. Залата бе взривена от *Андреа Бодурова* и нейното сърцато пеене.

Изненадите следваха една след друга. Не само чудесното хоро, което с хореографията на госпожа *Румяна Данева* накарва публиката да потропва в игривия такт. Истинска сензация беше гостуването на *Филип Донков*, който изпълни един от не остаряващите хитове на легендарния *Васил Найденов*.

Силно беше обръщението на *Елица Манева* от 11. А. клас – предлагаме пълния вариант на нейното емоционално слово.

По-обстойно представяме *Мария Христова*, която взе участие и в предишния брой на вестника. Благодарим на *Александър*, че съдейства, за да вземе интервюто с нея. Наскоро беше премиерата на книгата „*Малката София. 23 светеци истории от един град*“ – групата пишещи, ръководени от *Яна Борисова*. Там можем да прочетем два разказа от Мария. (Повече за Яна Борисова: https://bg.wikipedia.org/wiki/Яна_Борисова).

В *Деня на народните будители* трима преподаватели от 32-ро училище бяха отличени с награди, присъдени от РУО – София: госпожа *Иванка Николова*, госпожа *Любина Иванова* и госпожа *Радина Романова*. Тъй като искахме броят да излезе в навечерието на патронния ни празник, интервютата и материалите с тях, ще представим в следващия ни брой.

Стартира успешно *Радиото* на 32. СУИЧЕ – *Междучасие!* Организационният екип е ръководен от господин *Юлиан Топалов*, *маестро Александър Митев*, подпомагани са от *Неда Ташева* (9. Г); *Божидар Генчев*

(10. Г), *Кирил Леваков* (10. Г). *Петър Сладкаров* (10. Г). Екипът подготвя подкастите, посветени на 25. 11. И съвсем скоро можем да ги видим. Та - следете страниците ни:

<https://www.facebook.com/school32.bg#>

<https://www.youtube.com/@32Podcast.uchilishte>

Главният редактор на вестник „Лобо ми е...“, интервюиран от *Неда Ташева* 😊

Приятно четене, слушане и честит празник!

Реч 10.11.25'

Уважаема публика, директори, учители, родители, съученици, имам удоволствието да произнеса заключителните слова на този концерт. Тази вечер не е просто единичен акт на превенция на зависимостта от пушене, днес слагаме край на няколко месеца усилена работа от страна на Национална школа по мениджмънт и всички техни партньори. Но какво значение има това, ако не оставим поне едно послание в ума на всеки, който се е докоснал до проекта?

На нашите родители - хората, които са призвани да бъдат наш граждански, социален и емоционален пример за подражание. Вашата роля в този момент е ключова, не само защото това е едно от решенията, които ни формират като личности, но е и едно от тези, от които започваме физически да се убиваме.

Какво трябва да направите вие?

Говорете с децата ви. Върнете си лентата назад и си спомнете за вашите тинейджърски години, когато вероятно отношението към тази тема е било абсолютно различно, но ранимостта на младежта е останала и тези теми ги докосват много надълбоко. Не подхождайте с възискателност или настоятелност, защото иначе рискувате вашето дете да се обърне към приятел за съвет, а не към вас. Бъдете приятеля, който сте искали да имате или родителят, който е направил това за вас и ви е споделил всичко, което трябва и да знае един ученик преди да развие зависимост. Поднесете му цялата информация обективно, честно и в абсолютната ѝ цялост. После оставете на нас да вземем това вече информирано решение.

Бидейки младеж, мога да ви уверя, че преките заповеди "Не пуши" и "Изхвърли го", не могат да постигнат нищо друго освен бунт от нас срещу всички авторитети, които се пробват да ни се наложат. Може да е сложно да оставите на децата си таква важно решение, но поднасяйки го с правилните аргументи, личен пример и емпатия, вие ще го насърчите да поеме контрола в тази ситуация.

На моите връстници - винаги ни пожелават да сме любопитни и да опитвам от всичко, което ни предоставя животът. Всяко твърдение обаче има своите изключения, да, примамливо е, защото е вкусно и мирише приятно, да, всички ни забраняват и това ни кара повече да копнеем за поне една дръпка, да, като ваша съученичка ще разбере желанието ви да пробвате, но пък абсолютно не би подкрепила това да продължите. Призовавам ви да сложите факторите на везната и много добре да прецените колко точно тежи вашата стойност. Дали физическото ви здраве се равнява на приобщаването в група съученици, дали си струва да повредите за постоянно тялото си в цената на едно временно удоволствие, дали примерът, който ще давате на вашите деца някой ден, е онзи, който искате те да приемат за нормално.

Да бъдете открити към вашите родители не е слабост, то е сила да застанеш пред два изключителни за всяко дете авторитета и да бъдеш убедителен в решението, което си взел, а ако все още не си го, то да се консултираш с тях е най-добрата първа стъпка. Подходете с разбиране и ясното съзнание, че ако вашите родители са нападателни или резки по темата, то не е защото искат да ви се карат, то е защото те са на първо място загрижени за вас и вашето здраве, дори да не си личи винаги.

Дори да не можете да разговаряте с родител, потърсете доверени източници, учители, психолози, педагогически съветници. Бъдете честни, както пред себе си, така и пред тях, защото вредата, която причинявате се отразява най-вече на вас.

4

За финал ще ви оставя с мислите: Има хиляди начини да удовлетвориш и запълниш живота си с щастие, също толкова начина има и да избягаш от стреса и напрежението - избирайте метода си внимателно, защото не след всеки ще имате възможност да продължите напред.

ЕЛИЦА МАНЕВА ОТ 11. А. КЛАС

Какво да напиша за себе си? Много обичам да ми казват Ели, въпреки че по лична карта съм Елица Манева. В свободното си време се занимавам с множество извънкласни дейности, които на мен ми харесват – народни танци; участвам в Ученическия съвет с ръководител госпожа Виктория Петрова. Била съм част от екипа, който сътрудничи на Червения кръст. По една случайност се сблъсках с българския политически живот – моята одисея бе отразена в „Дневник“, „Свободна Европа“, „Булевард България“ – и сега съм номинирана с приза Човек на годината 2025! Мога да разкажа малко повече относно това приключение. Моята гражданска позиция относно цялостното обучение в училище предизвика не само медийния интерес, но и политически дебат. В крайна сметка моята позиция накара хората, вземащи отговорни решения, да обмислят хубаво стратегиите си. (Повече инфо: <https://www.svobodnaevropa.bg/a/deputati-uchenitsi-samoupravlenie-zakon-obrazovanie/33492041.html>).

Иначе съм в профил Математика и информационни технологии. Смятам да се ориентирам към сферата на авиацията. Интересувам се силно от професията на ръководител въздушно движение. Знам, че е нестандартно желание, но винаги съм се чувствала свободна и искам да летя или да определям полета на другите. Цялата ми фамилия обожава народните танци – това е времето, в което изключваме мозъка си и оставяме на краката си да ни водят. А, ако оставим мозъка включен – обикновено краката се оплитат.

The hero

A second flies by
 Mind ready to go into action
 Fingertips tapping the desk
 Legs restless under it
 For the moment to come—
 The one that makes itself apparent in
 the mundane colors of the day
 The light on the desk to be a projector
 Not a screen with little numbers
 The walls around to be studio-wide
 It lives in the present—
 For the future
 Squeezing the colors out of the working
 day—
 With its vibrancy of nirvana
 Words taking shapes without a skeleton
 underneath—
 Brilliant
 Revolutionary
 Making the next hours in front of the
 screen harder and harder
 Yet sweet with the feeling of applause
 echoing in the mind—
 Ringing against the walls of the skull
 for hours
 Keeping the projector warm and nice—
 Turning the walls around as cold as a
 thousand winter nights
 But what to do instead?
 The question is asked with laughter
 Why would you be in the studio—
 With the limelight warming your face?

Or is it the eyes following that are
alluring?

For that's why one sits here
 With an expression of disdain—
 No trace of why
 Only it is what it is

And having the projectors warm for
some day

The I, I am in your sublime image

I reached into the darkness—

One of the day
 Sunless, all yours

My thin fingers trembling

Soft in their flesh

Trying to grasp his

But his had morphed

Like the ones of a loose wolf

My fingers hesitated at this vivid image

To be scared

To be torn

But they dived in

Not mine, but one of an elegant creature
instead

So that he'd be a savior—

White clothes

Just unseen in the darkness

Soft gaze of my piercing eyes—

To be this elegant healer

Because such a creature would only
reach for a savior—

And there he is

Savior for the eyes, for the eyes that I
follow and look through as well

I flinch
A single drip of blood drives steadily
I keep it close in his darkness
So it remains the hand of the graceful
woman
And his, the one of the enigmatic savior
Blue, blue gown loosely hanging
around my shuddering shoulders
As its strands are bonded and wrapped
to him—
Lost in darkness, out of my view
Blue so blue to conceal
Sincere and serene too
But others whisper in approval
Ready for the vows to be exchanged
any time soon
As every passing second shows me bits
of him
Yet, I cover them with my dress
Just as I cover myself—
And my bleeding hand
His breath is heavy—
Tinged with tiredness of misstepping—

But a sigh in his cheered armor
The cherishing of the eyes sweetens his
grasp—
As the graceful creature has to leap into
her savior
My legs shake
Step so heavy to take
Silence in wait
I dare not pull out my hands
Whether withered or heavenly
They are glowing as long as no gasps at
its sight aren't heard
One more moment
“Ought to be”
“Ought to be that”
Before I turn my back on the darkness
To his claws?
No, they are now white clothes of
armor..
Exhale
I fall back into his icy arms....

VIKTORIQ

What you want

The whisper is a scream
The breeze is a tornado
Right!
That's what's out there—
Go to the window
There it is!
A leaf falling is an avalanche
A single line on a screen—
A Bible to be read in one sitting
For that's what's dreaded—
In every living corner
A sigh of a day
Look through the window—
See?
All faces on the street are the embodiment of
sighing
One with a warm coat, wrinkleless
Others with quick-tapping heels
So you too sigh
The window shows it all
Laughing
Because only in laughter there's no room for
reality to come in—
Just what you prefer to see
And what you make your reflection say back in
the window glass...

Trap

Eyes fluttering in sharpness—
One of well-measured movement
From head to toe—

All tightened in a perfect knot
Like the ribbons of pointe shoes
Tight and flowing around the wooden floor—
It's a restaurant, but still my stage
Spinning—
Slow but sharp turn of the hand
Pirouetting—
I smile at just the right second as he passes by
When I wait for the other voice to speak
Only because it's going to ask a question about
the ballerina in front of him
His figure, indefinite—
Two or three of him do I see a day
Brothers by...
Setting?
An audience of a single man—
Bonded by their front seat for the show
One standing to leave—
Another sitting without yet knowing it
For I am yet approaching him
The embodiment of warmth that watches my
moves—
Why does he?
For the muscles flexing with tender flesh—
Or for the one who's somewhere in there?
It doesn't seem to close the doors of the
theater—
For I keep on talking
Eyes fluttering at the right moment—
Another spin on this stage!
Pointe shoes tightening with each breath—
They dance away, the question why—

Smiling as we speak
 The perfect pirouette
 Blisters cutting through the feet—
 A second when I stay silent between the smiles
 of the café
 What a ballerina!
 Look, she's not some lost dancer!
 For this is what echoes between the walls of the
 damp skull
 For there are so many of those dancers around—
 Jumping aimlessly
 That I no longer think because it's not me whose
 thoughts those are
 So I tighten up
 To hear it in his words—
 A ballerina
 And so we both play our roles
 The prima ballerina
 And her number one fan

Masquerade

We dance so brightly
 Pirouetting with our heels and boots
 Laughter ripens and falls
 Down to the rhythm of the steps and song
 So many colourful masks
 One elongated
 Other as dark as night
 A masquerade with flowers all around
 As bright as the smiles
 But I can't see anyone's eyes
 The person whose arm I'm holding
 I can't look through the colors of red and blue

But we spin endlessly as the rest
 Then we're all hand in hand
 Theirs is warm but mine shivers cold
 They giggle lightly and move on
 A new dance has come up
 Yes, yes!
 Those are the shouts
 But I turn around and look
 As you pull me back
 Asking "What's the matter?"
 With your blue and red
 But you're already tapping your feet against the
 floor
 With the sound growing around
 Devouring all capability of thought
 But I step back
 Feet doing it on their own
 The tapping vigorously carries on
 I turn around, looking at the crowd
 You pull at my wrist—
 Cold as this song of tapping against the floor
 You shake your head
 Yet, smile
 "New song," you said
 To yourself perhaps
 But how can I know?
 As others mumble it too
 I stare
 Your gaze doesn't lift or move
 Only the colors look back
 My hands grab yours
 Frozen figure you become—
 Looking around, shocked at this gesture

My mouth hangs open
 Trying to push out the words
 To hear them aside from the self-made tapping
 and song
 You look at the others
 While your feet lose the rhythm for a moment
 Then tap even faster
 My hands squeeze yours
 "Can you take off the mask?" I ask
 Your head shoots up
 Dazed and frozen
 Yet for the first time, I see a glimpse of
 something else
 Your mouth moves as your feet back away
 "What?" You say
 The red and blue shine
 My hands drop to the sides
 "Mask?" You ask
 Voice blending into the music
 As the song fastens, you turn away
 Getting hand in hand with the people who laugh
 But I stare
 Lifting my hands to the back of the head
 The porcelain slipping off my face
 Eyes watery
 Skin hot
 I can't see you
 You've gone to the end of the room Smiling with
 the music without a word
 I stare, arms slamming into me
 Yet my legs don't move
 I stare as your laugh reaches me

As the masks shine
 And my skin burns cold

VIKTORIQ

Задача за развиване на въображението от профилираната подготовка в 12. клас.

Ако бях литературен герой, щях да бъда...

Ако бях литературен герой, щях да бъда Бел от „Красавицата и звяра“, защото за мен тя е символ на свобода, естетика, любов и мечти. Героинята е притежател на този неповторим и непримирим характер, който само истински смелите притежават. Пля създава свой свят, в който движещата сила са любовта и свободата, а за мен тези две неща са двигател в моя личен свят. Без свобода, човекът губи своята идентичност, харизма, чувства и емоции, защото става подвластен на нещо чуждо- извън него. Както Бел, така и аз не обичам да бъда поставена в рамка. За мен всичко се ражда от любов и точно това го прави толкова уникално, подобно на ейдосите на Платон. Често хората бъркат любовта с други нейни форми, но те не я познават, защото истината е, че тя е огнена, динамична, жива, изгаряща до основи, но и даваща крила. Всичко в света е създадено от любов. Избирам Бел, защото припознавам себе си в нейния персонаж. Нито за миг не оставя семейството си, нито за миг не е подвластна на различно от нейната ценностна система, нито за миг не изповядва чужди мечти, но във всеки един миг тя обича с цялото си сърце и докато другите определяха тази нейна черта като слабост, за нея това е най-голямата сила. В свят, пълен с фалш и грешки, тя е истина. В свят, пълен с тираничното, грозното и гротесковото, тя се противопоставя и създава свой собствен свят. Най-красивото за мен у нея е, че тя не се влюби в онова привидното, лесно обзримото за очите, а се влюби в истинската душа, която дори не бе видяла, но търсеше. Душа, която дава всичко за нея, както и тъй мрачна и студена, но и жадуваща само любов.

Никола Методиева XII Г

(ОЦВЕЛИШ)

(МОЖЕШ ДА)

-Ако беше литературен герой, какъв щеше да бъдеш? – пита един глас в мен.

-Може би... Пинокио – отвърждавам – а пък ти ще си щурецът и ще ме напътстваш.

Гласът в мен се засмива.

-Ти не би допуснала да станеш на магаре, нито пък да ти порасне толкова носът.

-И ти си прав – казвам и се почесвам по носа, за да се уверя, че си е в същия размер. –
Тогова ще съм Мечо Пух.

Съзнанието ми се усмихва, преди да отвърне.

-Вярно е, че имаш добро сърце и се стараеш да си остане такава, но не си те представям по цял ден да ядеш мед. Ще започнеш да мрънкаш как все едно и също има за вечеря и ще станеш непоносима.

-Добре тогава. Предложи ти идея, като си толкова умен.

Тогова от едно друго място в тялото ми се чу:

-Аз, аз знам – развълнувано тупкаше сърцето ми.

-Слушам те – отвърнах.

-Алиса.

-Коя Алиса?

-Алиса от Страната на чудесата! Коя друга Алиса може да бъде!?

-И аз мисля така – обади се отново гласът на разума. – От теб би излязла чудесна Алиса!

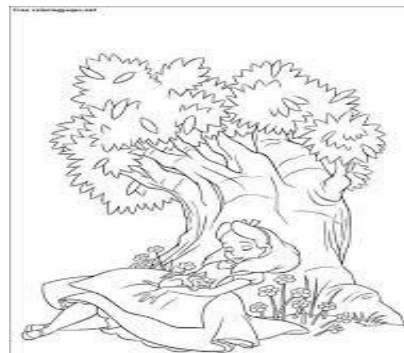
-Защо така мислите? Може би грешите...

-С тези въпроси потвърждаваш мнението ни.

Сърцето ми затупка по-бързо за потвърждение.

-Алиса – казах на глас. – Мога да бъда Алиса.

Александра Манчева XII Б

Ако бях литературен герой,
 щях да бъда Рапунцел-
 на мечтите съзидател,
 на щастието наблюдател.
 Щях да бъда Елисавета
 и да усетя
 любовта несправедливо отнета.
 Щях да бъда дядо Захари,
 да спасявам от поқвари,
 без да очаквам награди.
 Щях да бъда герой
 с фантазии безброй.

Румяна Груева XII Б

Ако бях митологичен „герой“, щях да бъда езерото, в което се оглежда Нарцис. Другите щяха да се изгубват в това да се взират в мен. Аз щях да им се усмихвам с гордост и щях да съм ненаситна за погледите им. Щях да съм щастлива и високо вдигнала поглед. Щях да съм тяхната муза. Но когато един по един моите нарциси започнат да се дават в мен, щях да осъзная, че те не гледат мен. Те ме използват, за да се възхищават на себе си. Аз никога не съм била нищо друго освен едно огледало. Защото човек може да се възхищава толкова само на себе си. И защото, когато дадеш на хората да те използват, те ще го направят дори до последния си дъх. Без значение, че аз щях да съм най-красивото и спокойно езеро, те щяха да виждат в мен точно толкова красота и спокойствие, колкото имат в себе си. Щях да се науча да се възхищавам сама на себе си. Това щеше да ме превърне в Нарцис. Ако бях митологичен герой, щях да бъда Нарцис...

Мила Първанова XII В

**Творческата задача е част от проекта на профил Литература и философия, който ръководи госпожа Елена Христова.*

- **Какво най-много харесваш в нашето 32-ро училище?**

Любимото ми нещо в училище е клубът ни по философия и театър “Персефона”

- **Защо?**

Клубът е мястото, на което се чувствам най-комфортно, чувствам се у дома. Имам прекрасната възможност да се срещна с хора, с които дори не съм предполагала, че мога да имам общи мечти.

- **Кой е предметът, който най-много те вдъхновява и защо?**

Снимката е отличена през 2014 г.

За жалост е един от предметите, които вече нямам в училищната си програма, но това е философията. В часовете ни по философия с госпожа Филипова имах възможността да опозная съучениците ми в различен, по-небитов план и това е много вдъхновяващо. Да можеш да разбереш за истината, за света не по точките от учебника, ами от гледните точки на хората, с които споделяш една класна стая. Дискусиите, които правихме в часовете винаги ми бяха безкрайно интересни, часовете бяха различни, смислени.

- **Има ли учител, който те е мотивирал най-силно?**

Да, има. Госпожа Филипова.

- **Защо?**

Защото благодарение на нея се запознах със себе си. Започнах да се уча да обичам, да бъда по-разбрана, смирена, толерантна. Тя е човекът, който ме научи да търся стойността на изкуството, да виждам, да познавам. Вече не се страхувам да бъда себе си. За мен това са най-ценните и смислени уроци в моят живот.

- **Какви са твоите планове след 12 клас? Коя специалност или сфера на развитие те привлича?**

Снимката е от театралния фестивал в Малта – 2025 г. (Фрида Кало)

Иска ми се да се занимавам с изкуство, с театър, с неща, които ми носят смисъл в ежедневието. Не съм си избрала конкретна специалност все още, но интересите ми са насочени към режисурата, кулинарията, актьорското майсторство. Голям интерес за мен представлява и човекът така че ще добавя и психологията.

- **С какво се гордееш най-много от работата или постиженията си в училище?**

За мен винаги е изключителна привилегия да представям училището си, където и да е било, защото си давам сметка, че това е изключителна отговорност, която се случва веднъж в живота. Спомням си как се почувствах, когато чух химна на България от сцената в Малта. Това е такъв тип гордост, която няма дубликат. Едно от най-ценните неща, които постигнах в училище беше да превъзмогна страха си от сцената, да

почувствам, че тя е приятелка, с която взаимно си принадлежим. Първата ми роля е най-скъпият ми способ за борене със страховете, с която също много се гордея.

- **Как успяваш да се справяш със стреса и натоварването в 12 клас?**

Не успявам да се справя толкова добре колкото би ми се искало, но гледам да приемам по-спокойно нещата. Рядко ми се получава, но е хубаво. Винаги можеш да се спасиш от стреса, като се върнеш на някое тихо място, някъде където душата ти е била щастлива. Така се справям.

- **Какъв съвет би дала на по-малките ученици, които сега започват своето училищно преживяване?**

Да не бъдат дребнави. Да бъдат любопитни. Да се борят за нещата, които обичат и да помагат на другите, когато имат възможност. Да не подминават неща, които не са правилни и последно, но не по важност да взимат участие в училищните дейности.

- **С какво обичаш да се занимаваш извън училище?**

Обичам да готвя за любимите ми хора, много обичам да организирам изненади. Обичам да се поставям в екстремни ситуации, фен съм на адреналина. Много обичам деца и животни. Не обичам да бездействам.

- **Има ли хоби, което ти е помогнало в личностно развитие?**

Не бих казала, че е точно хоби, но писането определено ми е помогнало. Някак си когато едно преживяване, когато една емоция остане било то на клавиатурата или на някой лист, остава там по-силно отколкото в теб самия. Трудното е когато после се връщаш към тези спомени...

- **Какви качества цениш най-много е приятелите си в училище?**

В приятелите си и като цяло в хората много ценя честността, чувството за справедливост. Ценни за мен са хората, които не ги е страх да бъдат себе си, тези хора, които могат да живеят в своите си светове, но и да красят моят. Обичам креативните хора, тези с леко изчанчено чувство за хумор. Качествата, които най-много ценя, се олицетворяват в моите хора, тези които си позволявам да обичам.

- **Кое е най-неочакваното или най-хубавото нещо, което ти се е случило в нашето училище?**

Въпреки че съм ходила на школа по актьорско майсторство, никога не съм си представяла, че ще бъда част от клуба на госпожа Филипова и че той ще придобие такава стойност за мен. А най-хубавото нещо е моментът, в който чуваме аплодисментите след представленията — за мен това са едни от най-трепетните мигове. Тогава целият ни труд, всичият смях по време на репетициите, всичко, което сме преживели, за да стигнем дотам, придобиват образ на скъпоценни камъни — по един за всяко наше представление — които вярвам, че всички пазим дълбоко в сърцата си.

- **Как би описала цялостното си преживяване в 32-ро с едно изречение?**

Предизвикателно приключение, изпълнено с много емоции и хубави спомени.

*На Цветница, на вторият най-обичан ден,
се боря със страховете си.
Да отидеш сам на църква — дали е грях...
По пътя си виждам в ръката на познатия непознат върба.
По принцип той оставя кучето си да се разхожда само.
Не съм го виждала от едно определено време, а усмивката на този човек — никога.
До днес.
Може би прочете името ти в мислите ми...
На светофара три баби с различни цветове на косите си, си говорят,
а пък човекът до мен пее. Децата му си играят, жена му се смее.
Всички празнуваме теб.
Не ти се вярва, нали.
На опашката за срещата ми с Този,
чието тяло си ти, тук на земята,
видях една от сестрите ми — Магдалена,
а тя беше с кръвните си сестри.
Всички хора бяха около мен — познати, непознати —
но онези, които аз търсех, ги нямаше.
Дори и да си обърна главата за седми път, няма да ги открия.
На мен не ми носи късмет.
Три свещи.
Първите две приеха формата на плачещата върба,
но твоята остана,
прегърна ги, и те се изправиха.
Успяхте да се свържете.
Разбрах по сълзата в гласа на баба, казваща ми “ало”.
Донякога тя имаше най-голямото сърце.
После ти.*

След малко исках да съм аз.

Само Бог “мери” и знае сърцата.

В глъбта на походката на мечтите ми

видях Николай Коперник да държи света в ръка

и се зачудих как ли се е озовало пластмасовото шише на жицата.

Забравих коя съм.

Но незнайно как зеленият цвят на колите още ме плаши,

когато пресичам онази улица, никога не мога да се огледам.

И крачките ми бягат след 21:30.

Спомням си, че днес не бяха в 21:47.

Ако беше до мен сега,

щях да те прегърна,

да се облегна на рамото ти

и вероятно щях да заплача.

Не бягам, защото мисля, че не ме е страх от това някой да ме нападне,

но чух бързи крачки зад себе си.

Отключвам входната врата.

А след вратата съм на стълбите,

точно там бях и след като бяха последно.

Никой не ми повярва,

никой не ме изслуша.

Но вратата въпреки е отворена.

Няма сълзи.

Няма обятия.

Всичко е като сълзата в „Целувката“ на Климт — болка, самота и някаква изкуствена обич.

13/04/2025

Забелязвала съм маслинено черните ти очи да ме гледат, забелязвала съм се и аз да се вирам в тях. В гората ги има, както и в нощното изгасващо небе, по парковете може би на пейките, дори в едно остаряло черно фередже. Виждам ги да ме преследват навсякъде, понякога и в светофара вместо зелено и червено има черно и кафяво. Виждам очите ти навсякъде. Гледат ме от светофара, понеча ли да пресека на черно.

В ръцете ти се хващам да гледам понякога, а те са бели като сняг. Бели са като сняг и радост от дете играло си с него. По нишките на вените ти от едното ти рамо до безименият ти пръст се спуска болка и желание за обич, а от реката от свивката на лакътя ти до палеца има мечти. Автобиография на Радичков е снегът.

Не е цялостен, а разпилян светът.

Ако знаеш колко обич сърцето ми е получило от даване ,ще се уплашиш. А ти нямаш страх от нищо.

В града ни има от ония страшни, гадни, бели сгради, и аз, и ти се боим от тях, но аз вече знам за една шишарка на разстояние близко до болката. И си спомням за нея, когато те чакам да ми отговориш. Вечерно, след десет се прибирам, изгубила всички отсечени дървени източници на сонма ни. Толкова бавно вървя, че дори без да се забързваши можеш да ме стигнеш, да ме хванеш, а аз няма да се дръпна, вземи ме със себе си. Ще те последвам навсякъде, дори да се притуриш ще се науча как да те обиквам отново и отново...

17/06/2025

С ръцете си мога да обичам, да докосвам. С ръцете си мога да убивам и да те завивам. С ръцете си мога да радвам, но се свивам в себе си. С ръцете си ръцете ти мога да хвана и да ги обикна. С очите си мога да плача, мога и да викам. Рядко с тях мога и да се усмихвам, с тях мога също да обичам.

Игнорирам всеки светофар и пешеходна пътека, не се оглеждам. Имам ти доверие.

Привечер по пътеката има сянка. В 21:21 си спомних за теб, когато се обърнах да снимам часовника на фасадата на една сграда вече едно се беше преляло в две.

Животът ми е накъсан като чорапи, събути по средата на улицата, от заспиваща вече в пет сутринта жена.

А сцените на филма ми се разкриват с една странна играчка, оставена на електрическо табло.

Има улици в квартала, които вече не обичам, имаше липи и джанки, по който се криех, когато някой ме подгонеше, черницата цапаше белите ми маратонки, а аз няхах проблем. Природата има своя синкаво-лилав печат върху сивите ни бетонни плочи от животи. Грамофона отдавна се развали, по улиците плочките се въртят като игра на увеселителен парк. Преди месец отрязаха и моите дървета, реализма победи. Позволих му да върне носа от женските ни портрети на Пикасо от бузата на стандартното му място. Няма къде да се скрия, моите дървета ги няма, моите хора също. Остава ми само с очите си да обичам, с ръцете си в спомени да се обличам и мъча се, но не мога да спра да обичам.

Теб и света, на който оставяш листата да паднат зад раменете ти.

26/06/2025

Понечих да не спирам да те обичам. Да не спирам понечих. А ти ме беше помолила да не тръгвам натам. Да не се оставям на слабостта, която ни отвя като неволни птици по пътеката. Но не мога. Не може. Липсваш ми, не ей така, помежду другото. А всичко

тече като поток, измежду другото на липсването ми, на теб. Ей така, помежду другото на липсването ти живея.

Знаеш ли как ми липсваш.

Няма как да знаеш, ако не разбираш.

Разбери, ей така помежду другото- като слънцето тичащо след сянката на луната, като водата в пустинята, като вик след изгубеното от столетие дете, ей така ми липсваш, че боли ме от това помежду другото.

Като бялото ми липсваш на черното, като полюлей в дворец, като свещник в черква, ей така ми липсваш, че се изгубвам в тъмното, и това че ме е страх от него, губи значение.

Като не показващо се кокиче на пролет, като последния ненаписан стих на Яворов, като ключ към душа, изпуснат в шахта.

Ей така ми липсваш, че аз се губя.

Като сирак сред чужди родители, като обич в затвор, като спомен в съзнанието на синеок старец.

Ей така като че ли нищо не искам да има помежду другото

Ей така като да ме е страх, като вик, ей така като чистота на софийска улица, ей така ми липсваш, но си спомням, че ако не ми липсваше, нямаше да те обичам.

Като да умирам, щом се родя около тебе.

След тебе.

Викам. След тебе. Чуй ме, липсваш ми.

24/07/2025

МАРИЯ ХРИСТОВА ОТ 12. КЛАС

Imany- Take Care: <https://www.youtube.com/watch?v=VfYSQwAl7Rk>

Marc Lavoine-Toi mon amour: <https://www.youtube.com/watch?v=U02LXUNcdTo>

Grands Corps Malade-Dimanche soir: <https://www.youtube.com/watch?v=WXMf8UN1sXI>

Joe Dassin-L'été indien

Lara Fabian-Tu est mon autre:
https://www.youtube.com/watch?v=6CH_GAoSYKk&list=RD6CH_GAoSYKk&start_radio=1

Zaz- Éblouie par la nuit

През настоящата учебна година в 32.СУИЧЕ (гимназиален етап) се сформира клуб по творческо писане, в който участват ентузиазирани и талантливи ученици от 11. и 12. клас. Предлагаме на читателите на вестника някои от първите творчески задачи, които участниците разработваха. А именно: стихотворение, в което думите да започват с една и съща буква (първата буква от името на съответния ученик) по модел на творбата „О“ на съвременната българска поетеса **Елка Няголова**.

А

Аквариум-клетка с вода.

Акула плува в него сама,

агония е за нея това.

Атлантика остава далеч.

Апатичен седи човек,

алуминиева кофа държи.

Аромат на риба се носи,

ала не това тя желае.

А свободата нейна мечта е.

Алекс Найденова XII Е

Б

Бяло-навън всичко покрито със сняг

Бъдникът-огънят жарко в камината тлее

Бързо-детето затича се, за подарък под елхата копнее

Беден-дори тези без дом топлината на Коледа ще ги сгрее

Бебе-в люлката сладко и мило се смее

Басът-групата за празника ще запее и с Коледния дух Земята ще залее.

Биляна Каменова XII Е

Д

Диня-

сладка награда

в летен следобед.

Доблест-

липсва по принцип.

Допир-

и мека, и груба
милувка.

Докрай-

как се върши
нещо като хората.

Деница Петкова XII В

К

Кралство-една недостижима мечта.

Красота-мислите за нея, държащи ме будна през нощта.

Коса-дълга, не колкото оковите на живота обаче.

Калина-дървото, от което отхапеш ли, се плаче.

Калина Пеева XII А

И втората задача- монорима (стихотворение, в което всички рими са еднакви) :

Глупак

Нахлупил черния калпак,
засукал своя чер мустак,
той беше просто млад хлапак
и на света мъдрият глупак.
От тълпата бяга като рак,
сред полето беше като мак,
четеше книги пак и пак,
затога го имаха за враг.
Сам-самичък на безлюден бряг,
мълчаливо зачакал първия сняг,
в мислите залутан в бяг.
Той беше просто млад хлапак,
на света мъдрият глупак.

Биляна Каменова XII Е

Едно разбито огледало
ще покрия с меко одеяло,
ще плаче тихо, тъжно и вяло,
че иска вече да не остава заспало,
да е красиво, да боядисам пукнатините му в бяло,
да бъде чисто, не грозно, мъртво тяло,
да разказва отново чрез песните, които е пяло,
да блести, да се не крие вече, отново да е цяло.

Калина Пеева XII А

***Ръководител на клуба по Творческо писане е госпожа Елена Христова. 😊**

Марш на 32 СОУ "Св. Кл. Охридски"

Деца на родната просвета,
посли своя светъл път,
в душите ни звучи и свети
на Климент Охридски зовът.

Да носиш неговото слово
и неговия образ свет
в дни хубави и в дни сурови
като учителски завет.

Наследството му величаво
с младежки порив и подем
на бъдещето за прослава,
България, ще предадем.

Деца на родната просвета,
ний виждаме през всеки час
как сведени са плодовете
на утрешните дни над нас.

Въто Раковски

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Климент Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Александър Георгиев; Елица Манева; Мария Христова. Броят е приключен на 24. 11. 2025 г. Главен редактор на бр. 2. (22.) - господин Петър Михайлов, учител по БЕЛ в 32. СУЧЕ.